

Az úrkúti aranyérmes kan

Hittem benne, amit nagyon akarunk, az valóra válik. Az én nagy álmom egy öreg harcos vadkan volt, amelyet nem magaslesről, hanem lóhátról megpillantva, cserkeléssel megközelítve, célzóbotról ejthetek el.

A nagy nap felvirradt, fríz ménemet felnyergeltem, és a házunk mögötti poros úton kivágtattam a kedvenc erdőmíg. Paripámat suttogva lelassítottam, és végignéztük a már jól ismert váltókat. Ajándék volt már nekem aznap a csodálatos júniusi napsütés, de örültem a frissítő esőnek is, és a völgyben a hajtásokat csipegető őzbak még szebbé festette a Kab-hegy lábánál elterülő vadászterületet.

Merengésemet a völgy túloldalán, az erdőszélen felbukkanó látomás szakította félbe. Quintus lovamat a nagy tölgyfánál hagytam, és egyedül folytattam utamat az árkon keresztül az oly régóta vágyott vadkanhoz. Hason kúsztam a dombélig, keresőtávcsövemen keresztül megpillantva, még levegőt is alig mertem venni. A kora esti fogyó világságban még jól láttam hatalmas agyarárt, jobb első lábán egy korábbi lövésből szerzett sérülést véltem felfedezni. Tudtam, hogy közelebb kell jutnom, így a fák takarását kihasználva lopakodtam előre. 80 méterre sikerült megközelítenem a turkáló öreg harcost. Célzóbotomat óvatosan szétnyitottam, fegyveremet jól megtámasztottam, és megérintettem az elsütőbillentyűt. Jól hallottam a becsapódást, de a vadkan eltűnt a sűrűben.

A szívverésemen kívül mást nem hallottam, tudtam, éreztem, hogy a lőtt vad itt van tőlem nem messze. Vártam, kavarogtak a gondolataim, és fegy-

verrel a kezemben elindultam a rálövés helyére. A vérnyomon tíz méter megtétele után már könnyek homályosították szememet – ott feküdt a kan. Megszűnt körülöttem az idő, sokáig, nagyon sokáig ültem az oly régóta vágyott zsákmányom mellett. Miközben e sorokat írom, itt van előttem az aranyérmes trófea, amelynek bal oldali nagyagyara 23,5 cm, a jobb oldali 24,5 cm. Csodálatos ajándékot kaptam Dianától, az álmom valóra vált.

Lipp Adrienn